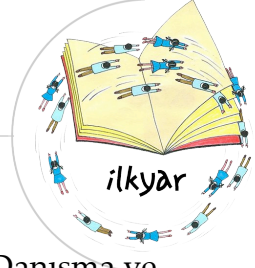

BİR GÜNEŞ GİBİ DOĞDUNUZ 1

Mehmet BOZOĞLAN

2012 yılının sonlarına doğru Mersin Üniversitesi Psikolojik Danışma ve Rehberlik Merkezinde eğitim aldığımız günlerden birinde Merve arkadaşımızın İLKİYAR' ı tanıtp İLKİYAR Topluluğu olarak organize ettikleri bir şiir dinletisi davetinde tanışmışım İLKİYAR ile. Gönüllü arkadaşlar şiir dinletisini öyle bir sunmuştu ki fon müzikleri eşliğinde şiir okuyuşları hafızamda çok sıkı bir yer edinmişti. "İyi ki gittim." dediğim ender organizasyonlardan biriydi bu şiir dinletisi ve bu güzel organizasyondan yola çıkarak İLKİYAR hakkında çok olumlu bir izlenim edinmişim.

2013 yılı Mart ayında fakültemizin konferans salonunda İLKİYAR' ın tanıtımı yapılmıştı. Tanıtım sırasında izlediğimiz videolar,

çocukların gülüşleri, içten konuşmaları, projeye giden arkadaşların izlenimleri bizleri öyle etkilemişti ki iletişim bilgilerimizi hemen verip gönüllü olmak istediğimizi söylemiştik arkadaşlarla ve en kısa zamanda bir projede bulunup ülkemizin herhangi bir yerindeki güzel ilk yarılarımızla buluşmak için can atar olmuştuk. Nisan ayında her yıl geleneksel yapılan bahar şenlikleri öncesi toplulukların kortej yürüyüşü yaptığını öğrenmiştik ve İLKİYAR Topluluğu olarak yürüyüşe davet edilmiştik. Dersten çıkar çıkmaz bazı arkadaşlarla koşu koşu bize ayrılan yere gittik. Nur içinde yatsın Ata hocamız grubun en önünde tek tek elimizi sıkıp "Hoş geldiniz." demişti her birimize ismiyle hitap ederek ve "Sanırım hazırız." dedi dikkatle ve ciddi bir tören havasına bürünmemizi sağlamıştı. Diğer toplulukların önünde hoca görmemişim. Dün gibi aklımda

hocamızın duruşu, bizlerle el sıkışı ve geldiğimize memnun olmuş yüz ifadesi... Ne mutlu bizlere ki bu güzel topluluğu Mersin' de kurmuş ve yıllarca aracılığıyla bizleri Ankara'ya projelere götürüp getirmişti. Ne mutlu bize ki Mersin' de olduğu yıllarda kapısını çalmış bazı konuları danışıp görüşünü almıştık. Ne mutlu ki dersine girip o kendine özgü, muhteşem ders anlatış tarzına şahit olmuştum.

İlk projeme 2013 Nisan ayında katılmışım Ata hocamız ile birlikte, önde ben arkada sevgili Merve, Hafize ve Sevda arkadaşlarımızla yola çıkmıştık. Yol boyunca bizi konuşturmuş, her konudan sohbet açmış ve ilginç sorularıyla bakış açımıza farklı bir yön katmıştı. Muğlalıydı. Yaz tatillerinde Muğla'ya benim de sık sık gitmişliğim olmuştu çalışmak için. Benim Atakent olarak bildiğim yer ona göre Ataköy'dü. İkimiz de kendimizden emindik. Vefat ettikten sonra orada yaşayan Fatma ablamı ziyarete gittiğimde tabelaya dikkatle baktım. Ata hocam haklı çıkmıştı. Köyün ismi Ataköy'dü. Onunla yaptığım yolculuklar yıllar geçtikçe daha da değerleniyor.

Güzel bir yolculuktan sonra ODTÜ' ye vardık ve varır varmaz gönüllü arkadaşların sınırsız ilgileri eşliğinde onlarla tanışmış ve muhabbet etmiştik. Hüseyin hocamızı çok anlatmışlardı ve çok merak etmişim ben de nasıl biri olduğunu. Otobüse binmemizi istemişlerdi ve heyecanım gitgide artıyordu. Yerimizi aldık ve kısa bir süre sonra Hüseyin hocamız önden

başlayıp arkaya doğru her gönüllüyü tek tek ismi, soy ismi, okuduğu bölümü, projeye nereden katıldığı, kaçınıcı projesi olduğunu ve yapacağı etkinliği anlatarak arkaya doğru ilerliyordu. Elinde kâğıt, not bir şey olmadan hem de... Ben bir insanda ilk kez bu kadar güçlü bir hafıza görmüştüm ve hocamızın bende bıraktığı ilk izlenim harika ötesi olmuştu. Ekip öyle sıcakkanlı, öyle güler yüzlüydü ki sanki yıllardır aynı evde yaşamış gibi bir hisse kapılmışım. Yol

boyunca tek bir dakika bile sıkılmadan zamanı dolu ve anlamlı bir şekilde geçirmenin verdiği huzuru iliklerime kadar hissetmişim. Otobüsten iner inmez hepimiz çocuklarla tanışmaya başladık, çiviler uzattık, onları tanımaya çalıştık. Akşamüzeri idi. Hüseyin hocamızın çocuklar ve gönüllülerle futbol oynadığını, samimiyetin git gide arttığını ve herkesin geçirdiği zamandan büyük bir keyif aldığını hatırlıyorum. Proje boyunca arkadaşların fedakârlıkları, sevgileri, tebessümleri beni derinden etkilemişti. Proje bir anda bitmişti. Güzel olan çabuk bitiyordu bunu orada iyice anlamıştım. Çocuklardan ayrılmak hiç kolay olmamıştı ve tekerlek döner dönmez çocuklara el salladıktan sonra defalarca içimden “İyi ki gelip bu eşsiz atmosferi yaşadım.” dedim ve şükrettim. Bundan sonra toplulukta, projelerde daha fazla yer almam gerektiğini düşündüm ve elimden geldiğince tanıtım stantlarına, projelere, organizasyonlara, kamplara katılmaya çalıştım.

İLKYAR’ da birçok uzun proje, kısa proje kamplara katıldım. Her projede birbirinden masum, tertemiz yürekler tanıdım. Çocuklarla etkinlikler, deneyler, yarışmalar yapmanın, onlarla etmenin ve mektuplaşmanın hem hem de çocuklar açısından ne da faydalı olduğunu gördüm. Bizleri biraz daha erken görebilmek için sabahın erken saatlerinde kalkıp bizlere tekrar sallayanları da gördüm,

vedalaşmalarda ağlayan çocukları da gönüllüleri de gördüm. Okullarda çocuklardan da öğretmenlerden de gönüllü arkadaşlardan da çok şey öğrendim. Karşılıksız sevginin, tebessüm etmenin çok güçlü anahtarlar olduğunu, yardımlaşarak birçok zorluğun üstesinden gelinebileceğini, şikâyet edip eleştirmek yerine probleme yönelik bizim neler yapabileceğimizi düşünmemizin tercih edilmesi gerektiğini, bir görevi, bir çalışmayı veya bir işi severek yapmanın güzelliklere vesile olacağını öğrendim. Gittiğimiz yörelerde insanımızın güzel misafirperverliğiyle karşılaştım. Gönüllü arkadaşlarla gün geçtikçe bağlarımızın sıkılaştığını fark ettim. Konuşmaları, samimiyetleri, ilgileri, olaylara bakış açıları, Ankara’ daki misafirperverlikleri onları çok değerli kıldı. Ata hocamızın oğlu Umut abiyi ziyaretlerim sırasında muhabbetlerinden, deneyimlerinden, Ata hocamızla anılarından çok şey öğrendim. Onun her sözü

ve
saf,
muhabbet
bizim
kadar
el

benim için çok anlamlı ama beni en çok etkileyen “Uzaklara gidip etkinlik yaptığınız ve motive etmeye çalıştığınız o çocuklar yarın çocuğumla aynı sokakta yürüyecek.” sözüdür. Bu sözü çocuğunun eğitimini, ilgisini ihmal eden bildiği hangi akrabası ve arkadaşı varsa onlara da söylemeyi ihmal etmiyordu. Bu sözünü konuşmalarında en az iki kez duyduğumu hatırlıyorum. Projelere elinden geldiğince katılmaya çalışan ve projelerde büyük katkılar sunan gönüllümüz idealist, görevini iyi yapan, Saniye öğretmenle tanıştım. Yaz Bilim Okulunda çocuklara elinden geldiğince faydalı olmaya çalışan ve çalışmalarıyla rol model olan değerli profesörler, hocalar gördüm. Projelerin hem mutfak kısmında hem de proje sıralarında büyük emekler koyan Emine Hanım, Dilek Hanım, Türkan Hanımlarla, Eray abiyle, Aydın abiyle tanıştım ve daha ismini bilmediğim fedakâr, sevgi dolu, iyi niyetli, müstesna insanlarla dolu büyük bir aile olduğunu gördüm İLKYAR’ ın. Proje sırasında ve proje dönüşlerinde sevgi, saygı, samimiyet ve özlem dolu mektuplar aldım. 23 Nisanda ve Yaz Bilim Okulunda daha önceden tanıştığımız güzel çocukları tekrar görebilme şansı yakaladım.

Atandığım okula ve öncesinde bir süre staj yaptığım okulda da beni ve güzel çocukları hiçbir zaman unutmadı İLKYAR. Sürekli destek verdi İLKYAR ve mektup yazma heyecanı yaşattı güzel çocuklara.

kısa

Yıllardır gönüllü olduğum halde ismini ilk kez duyduğum “Kış Bastırmadan Projesi” “Minik Kalemler Yarışması” “Tatil Kitapları Projesi” gibi farklı projelerle karşımıza çıktı. Bu projeler çocuklarda daha çok gülümseme, daha çok heves ve daha çok umut yarattı. Çok kısa bir zamanda çocukların gönüllerine girdi. Tanımadıkları yardımsever insanlara çocukların mektupları sel olup aktı. Yaz Bilim Okuluna 3 kır çiçeği ile davet edilme heyecanı ve mutluluğu yaşattı gönüllüsüne. Çevremdeki insanlara anlattığımda dikkatle, ilgiyle, merakla, tebessümlerle ve gönüllü olup tanışma istekleriyle karşılaştım. Hocamıza,

gönüllü arkadaşlara, emek verenlere mektup yazma heyecanı ve neşesi kattı hayatıma. Projelere gidilmediğinde özlem artıyordu çocuklara dair. Güzel gülüşleri, sevgi dünyaları, masumiyetleri daha da kıymetleniyordu. Daha fazla çocuğa ulaşabilme gayretleri ön plandaydı her zaman ve bu doğrultuda çok çalışan insanlar vardı. “Her zaman projelerde sana da yer var, unutma” cümleleri dökülürdü ağızlarından vedalaşmalarda. Öğretmenlere yönelik de kişisel ve mesleki açıdan büyük katkılar sunan programları vardı. Programın daha bir güzel geçmesini sağlayan enerjik, güler yüzlü, birikimli, kendini geliştirmiş hocalar ve gönüllü ekipleri vardı. Sevgi merkezli herkesi kucaklayan büyük dünyaları vardı. Büyük bir memnuniyetle “İyi ki zaman ayırıp geldim.” dedirtiyordu ama “Bu kadarını hak ediyordum?” sorusu da eksilmiyordu devamında.

Askerlik süresince ilham kaynağımdı. Bu süre içinde katıldığım Yaz Bilim Okulu ve Eylül Projesi unutulmaz, masumane, özlem dolu bir anı deposu olarak en özel yerlerini süsleyecekti hafızamın. Gönüllülerin, çocukların, hocamızın yazdıkları sevgi ve özlem dolu mektupların ne de güzel ve anlamlı gelişmelere vesile olduğunu, ortaya çıkardığı güzellikleri ve her yanı saran bir iç ışıltısını hissettirirlerdi. Oradaki meslektaşlarıma ve güzel çocuklara da İLKİYAR’ ı anlatmanın, çivi, küp ve çeşitli oyunlarla zaman geçirmenin verdiği heyecan da unutulmayacak. Hocamızın bir yaprağa yazılı mektubunu ve güzel sözlerini hep karşımda bulundurur ve okudukça içimi büyük bir huzur kaplardı. Bir gün elbette okuluma da gelebilecekleri ve güzel çocuklarıma unutamayacakları bir gün yaşatacakları hayalleri günlerimi renklendirir, süslerdi.

Birinci dönemin sonlarına doğru Hatay-Gaziantep projesi gönüllü başvuruları ile ilgili bir mail alınca çok duygulandım. İlerleyen günlerde her şey daha da netleşti. 5 Şubatta okuluma geleceklerdi ve yıllardır çocuklarla hayalini kurduğumuz güne çok az bir süre kalmıştı. “Acaba ekipte

kimler olacaktı?" "Daha önce birçok projeye birlikte katıldığım arkadaşlarım gelebilir miydi?" "Kardeşimin de ilk projesi bu olabilir miydi?" Beni İLKİYAR ile tanıştıran Merve gelebilir miydi?" "Çocukların mektuplaştığı abi-ablalar da gelebilecek miydi?" Öğrencilerimin gelmelerini çok istediği Fatoş hocamız, Nazife Duygu hocamız gelebilecek miydi?" Gerek mektup gerek de telefon yoluyla okulumuzdaki proje gününü söyledik İLKİYAR' a emekler koymuş değerli insanlara ve heyecanlı bir bekleyiş içine girdik çocuklar ve öğretmen arkadaşlarla beraber.

Çocukların güzel sözleri ile dolu ve özenle süsledikleri kartonlar, kâğıtlar hazırды. Melek Kübra "Sizi görmek Salı gününü ipe çekmek kolay değil." demişti. Hümevra "Yardımlarınız için teşekkür ederiz İLKİYAR." yazmıştı kâğıtlara çok güzel katlayıp, kesip, süsleyerek... Pazartesi günü çocuklara sabah 7 buçuk ila 8 arası okulda olmalarını söyledim.

Salı sabahı
gördüğüm
manzara beni
şaşırtmıştı. Saat 7
buçukta okula
gittiğimde
çocukların neşeli
heyecanlı bir
bekleyiş içinde
gözlerini okulun
giriş kapısına
diktiklerini
gördüm. Saat 7

ve

den beri beklediğini söyleyenler vardı. Çocukların heyecanları ve merakları yüzlerinden okunuyordu. Herkes bir an önce isimliğini taktı ve pırl pırl, yüzlerine çok yakışan gülümsemeleri ile otobüsün gözükmelerini bekledi. Benim de heyecanım giderek artmaya başladı. Okulun yanına otobüs yanaşıp durduktan sonra bir anda önde Hüseyin hocamız ve arkasında kalabalık bir ekiple okulumuza girdiler bir güneş gibi doğarak... "Hoş geldiniz." dedik öğrencilerimizle Hüseyin hocamıza ve gönüllü arkadaşlara, tokalaştık, bir süre konuştuk ve okulumuza geldikleri için bizleri çok şanslı ve gururlu hissettiren bir edayla içeri doğru geçtik. Kardeşimin de ilk projesinin benim okulum olması beni çok duygulandırdı. Nasıl tarif etsem hani hayalini kurduğunuz bir anın

gerçekleşip bir kelebek gibi hafif hissettirmesi gibi huzur verici bir atmosfer içindeydim. En büyük hayallerimden biri gerçekleşmişti.

Hüseyin hocamız çocuklar ve öğretmenlerle kısaca tanıştıktan sonra öğretmenlerimizle yarım saatlik bir tanışma toplantısı gerçekleştirdi. İLKİYAR' ın 41 yıldır neler yaptığını, bugünlere nasıl geldiğini resimler, mektuplar ile anlattı. Ayakları tutana kadar okullara gideceğini belirtti. Bizlerin en büyük görevlerinin iyi insan yetiştirmek olduğunu vurguladı. Bu tanışma toplantısından sonra sunuş için çocukların karşısına geçti. Çocuklar hocamızın anlattığı hikâyeleri ve sunduğu bilgileri ilgiyle dinleyip videoları da dikkatle izlediler. Sunum sonrası çocuklara “Nasıldı Hüseyin hocamızın sunumu?” diye sorduğumda: “Çok bilgilendik ve çok şey öğrendik dediler.”

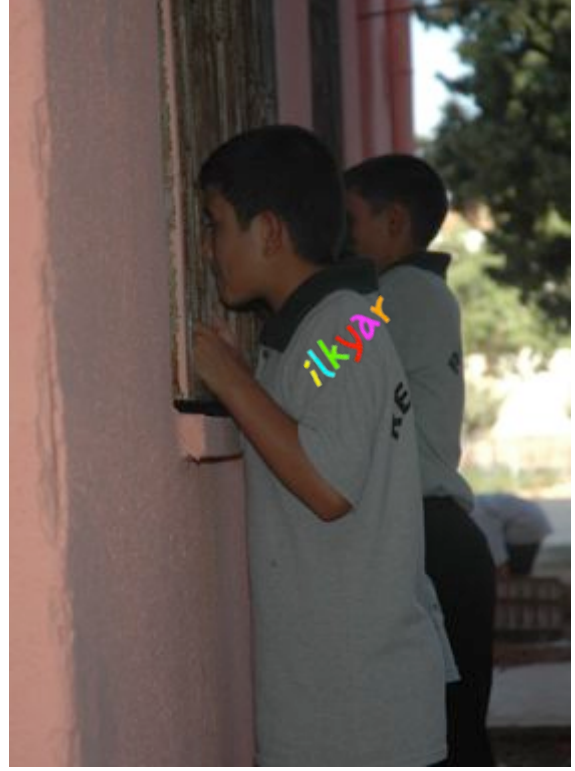
Eylül projesinde Erzurum' daki YBO'larda Ayşe ve Selma abla ile Edebiyat etkinliği yapmıştık. Etkinliğe girmeden kütüphaneye kitapları yerleştiriyorduk. Bu kez Ayşe ve Selma ablanın okulunda kurulan anlamlı bir Anı Kitaplığında kitapları özenle yerleştirdiklerini görünce çok duygulandım. Artık çocukların okuyacakları yüzlerce farklı ve birbirinden güzel kitapları var. Ellerinize, kollarınıza sağlık tekrar...

Öğretmen sunumu yine bizi farklı yerlere alıp götüren, kendimizi, çevremizi sorgulamamıza vesile olan, neler yaptığımızı ve

neler yapabileceğimizi düşündürten çok faydalandığımız bir seminerdi. Çocuklara “Bu benim öğretmenim” dedirtebilmenin ne kadar da güzel bir duygu olduğunu çocukların ilgilerini, meraklarını canlı tutmanın, onları hayata hazırlamanın gerektirdiği fedakârlıkları vurguladı. Yaptıklarımızı değerlendirmemizi “Ben burada bir çocuk olsam, veli olsam veya çocuğum burada okuyor olsa ne olmasını isterdim.” sorularını sormamız gerektiğini

vurguladı. Çocukların içinde tomurcuklar olduğunu ve o tomurcukların bizlerin desteğiyle çiçeklenebileceğini, öğretmenliğin sabır mesleği olduğunu, çocukların defalarca aynı hatayı yapacaklarını fakat bizim yine de yakınmamamız gerektiğini ifade etti. Bütün mesleklerin özünde sevgi ve saygı içinde hareket edip görevini iyi yaparak çevreye katkı sunmak olduğunu, kaygılarımızı azaltacak, umutlarımızı yeşertecek çalışmalara gerek olduğunu belirtti. “100 sene sonra torunlarımızın yaşayacağı toplumda biz nasıl bir hazırlık yapıyoruz?” sorusuyla gelecek nesillere olan borcumuzu hatırlattı. Laboratuvarlarımızda sabaha kadar ışıkların yanması gerektiğini, buralara merak eden çocukların gelmesi gerektiğini ve kendi ayaklarımızın üstünde duracak teknolojiyi üretmemiz gerektiğini çok çarpıcı örneklerle anlattı. Bizim çocuklara güzellikler ekledikçe çevreye çok daha güzellik ekleneceğini ifade etti.

Yıllar boyunca gittiği okullardaki çocukların bazen acıklı bazen sevindirici haberlerini paylaştı. Gittiği yerleri, gördüğü çocukları, aldığı mektupları ve çocuklarla yaşadığı anıları bu kadar uzun süre hafızasında tutması hepimizi etkiledi. Anlattığı olayları sanki dün yaşamış gibi hatırlıyor ve çok etkileyici, dokunaklı sunuyordu. Çocukların yüreğinde heyecanı sulamamız gerektiğini, çocukların erken yaşta olgunlaştığını ve onları eğitimle taçlandırırsak çok daha güzel olacağını anlattı.

Saniye öğretmenin Ağrı’da görev yaptığı zamanlarda ortaya koyduğu büyük fedakârlıkları anlattı. Hüseyin Hocamız Ağrı’da seminer verirken orada bulunanlar fotoğraflarda Saniye öğretmeni görünce tanımışlar hemen. Gittiği yörede insanlarda çok iyi bir iz bırakmış Saniye öğretmen. Tezek de yakmış, kürekle kar da kazımış, gecenin bir vakti çocukların ateşini de ölçmüş, ev ev dolaşmıştı fedakâr öğretmen. Kendisine daha iyi yerlere tayin teklifi gelse de oradaki çocukları bırakmamış ve etrafına kocaman bir ışık olmuştu.

Mehmet BOZOĞLAN

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İLK YAR web sitesinden kredi kartınızla bağış yapabilirsiniz www.ilk yar.org.tr/nasilyardimederim/kredikarti bağlantısıyla İş Bankası üzerinden güvenle bağışınızı gerçekleştirebilirsiniz.
2. İLK YAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLK YAR
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
(*): ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde,
son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına “Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı” yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD’den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi: -yeni adres-

- <https://www.classy.org/campaign/ILKYAR/c164385>

3. E-postalarınızda www.ILKYAR.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İLK YAR’ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ILKYAR.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İLK YAR izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.